RAMSEY ÎN FAȚA UNEI VERITABILE FINALE „WORLD CUP"

• SELECȚIONATA POLONIEI ARE DOUĂ DIN CELE TREI ȘANSE ÎN JOCUL DE PE WEMBLEY • DE LA OMUL SINGUREI GREȘELI, BOBBY MOORE, LA „NOUL STILES", BALL • CLEMENȚĂ PENTRU COLIN TODD ?

Compunîndu-și un program de turneu de maximă dificultate — patru meciuri în deplasare cu selecționate de primul calibru din Europa, Polonia — campioana olimpică, Cehoslovacia, U.R.S.S., și Italia, Alf Ramsey *a vrut să aibă „verdicte edificatoare", cum a ținut să precizeze înainte de plecarea spre Praga, prima etapă a acestui turneu. Bilanțul turneului — o victorie, o egalitate, două înfrîngeri — nu e catastrofal dar el a văzut învinsă formația Angliei în partida cea mai de preț, aceea din preliminariile C.M. cu selecționata poloneză. La Chorzow, foștii campioni ai lumii au pierdut categoric, 0—2,* „evoluînd ca un tractor greoi, deși ar fi trebuit să alerge cu viteza unui Jaguar", *cum remarcă trimisul lui „Daily Mail" la acea partidă. Prin eșecul de la Chorzow, reprezentativa Angliei a făcut din jocul de la 10 octombrie, de pe Wembley, cu unsprezecele reprezentativ polonez, un meci aidoma finalei de pe același stadion cu șapte ani în urmă: victorie obligatorie. Egalul și propriul succes asigură selecționatei lui* Lubansky *și* Deyna *— marea revelație a ultimelor două sezoane — dreptul de intrare în turneul final al competiției supreme.*

Vom înțelege că iritarea foarte veche și puternică, a presei engleze împotriva directorului echipei Angliei a avut surse de aprovizionare. Mai cu seamă după pierderea partidei de la Chorzow, observațiile și sugestiile s-au prăvălit asupra lui Alf Ramsey. *Marea, repetata imputare rămîne aceea a unui joc prea reținut, fără nete și permanente aspirații ofensive practicat de* „formula lui sir Alf de cînd e în fruntea selecționatei". *Criticii susțin că fie și în alcătuirea stabilită de selecționer, există resurse pentru un fotbal ofensiv mult mai pronunțat dar că o așezare mult prea rigidă în 1—4—3—3 înăbușă dezvoltarea unui asemenea joc. Dar cei mai mulți dintre comentatori reproșează lui* Ramsey *modul cum alege titularii. Vocile au început să se ridice din nou împotriva lui* Bobby Moore *care a comis o greșeală elementară la golul al doilea al formației poloneze.* „Fac de o mie de ori fără să comit vreo inexactitate această mișcare și a 1001-a oară, uite, am gafat..." *mărturisește căpitanul selecționatei, ajuns la a 108-a selecționare, deci recordmen absolut al fotbalului englez. Numai că antrenorul echipei Poloniei — Jacek Gmoch — a declarat după întîlnire:* „I-am studiat îndelung pe adversarii noștri de astăzi. Și am observat că, urmărit îndeaproape de adversarul direct, Moore comite aceste greșeli capitale. De aceea i-am cerut lui Lubanski să nu-l neglijeze nici un moment cînd are balonul, acționînd ca un veritabil apărător în asemenea momente. Și Bobby a fost obligat să greșească!"

BOBBY MOORE, recordmanul mondial al selecționărilor cu cele 108 prezențe în echipa Angliei.

În asemenea împrejurări, numele lui Colin Todd, *tînărul dar și excelentul fundaș central al lui Derby County, a apărut pe toate buzele. Numai că el e suspendat pe doi ani — pînă în toamna lui 1974 — pentru neprezentarea la o partidă a selecționatei de tineret; vor abdica federația din Londra și* Alf Ramsey *de la punctul lor de vedere, energic susținut, în privința severei sancționări a lui* Todd?

Alan Ball, *eliminat de pe teren la Chorzow, pentru o gravă altercație cu* Cmikiewicz, *după ce avusese o importantă vină în grava rănire a lui* Lubanski *(min. 56), trimis direct la spital, e și el în centrul „atenției". Majoritatea opiniilor consideră că* Ball *vrea să ia locul lui* Stiles *în postul de „secerător" al echipei. Dar că o face mult mai urît și mai nesportiv decît vechiul favorit al lui* Alf Ramsey.

Cele patru jocuri pe continent ale selecționatei engleze (1—1 cu Cehoslovacia, 0—2 cu Polonia, 2—1 cu U.R.S.S. și 0—2 cu Italia) au oferit destule subiecte de meditație pentru vacanța de vară lui Alf Ramsey...

Roberto RIVELINO

VEDETELE GAZONULUI

In urmă cu trei ani în zilele premergătoare ediției mexicane a campionatului mondial, un nume nou apărea pe firmamentul fotbalului brazilian: **Roberto Rivelino** — jucătorul cu înfățișarea unui star de cinema, fotbalistul-tunar, cu o neobișnuită forță de șut cu ambele picioare, omul despre care **Mario Zagalo** spunea, cu satisfacția învingătorului, că a reușit să desfacă „nodul gordian" al tacticii echipei, în cele mai grele examene competiționale ale „El Mundialului".

A intrat în echipa națională a țării sale ca un necunoscut, eclipsat — dar nu complexat — de faima unor celebrități ca **Pele, Gerson** sau **Tostao** și a început să joace rolul de extremă falsă, reluînd de fapt, într-o variantă modernă, partitura interpretată de nu mai puțin celebrul său antrenor în edițiile 1958 și 1962 ale „Cupei Jules Rimet". A încheiat victorios dificilul examen mexican, cîștigînd în același timp un loc de frunte în ierarhia celor mai valoroși fotbaliști ai lumii.

Familia RIVELINO în plenul ei. ROBERTO alături de soția sa, MAISA JUAREZ, și cei doi copii ai lor.

S-a străduit, după aceea, să confirme speranțele celor ce au văzut în el o nouă mare stea a fotbalului brazilian. Retragerea lui **Pele** și mai apoi renunțarea la serviciile lui **Gerson** și **Tostao** i-au stimulat ambiția consacrării definitive la pupitrul rezervat șefului de orchestră.

Așa se face că acum, în noua reprezentativă a Braziliei, **Rivelino** mijlocașul-extremă a lui Corinthias din Sao Paulo, a devenit figura centrală a întregului dispozitiv funcțional al echipei naționale. „Tunarul", care acum trei ani în Mexic a uimit lumea cu loviturile sale rachetă și abilitatea de a-și strecura statura masivă prin aparările aglomerate, este astăzi și un fin coordonator de joc, un jucător complet, constructor-finalizator, un excelent om de echipă. Într-un cuvînt el întrunește condițiile unei vedete veritabile, fiind la ora actuală, alături de **Jairzinho** și **Clodoaldo**, una dintre cele mai mari stele ale reprezentativei campioane mondiale.

Aceasta este de altfel și explicația marelui interes pe care-l acordă în prezent, deopotrivă specialiștii și presa, fotbalistului „centrocampista" **Roberto Rivelino**. Recent, cu ocazia meciului susținut de națională braziliană pe stadionul olimpic din Roma, el a fost ținta principală a ziariștilor italieni și, solicitat să răspundă la cîteva întrebări, unele cu tîlc, cum ar fi de pildă: **ce înseamnă Brazilia fără Pele ?, care sînt caracteristicile actualei formații pregătită de Mario Zagalo ?, ce jucători italieni ar putea juca într-o reprezentativă braziliană ?, ce speră Brazilia să realizeze la viitoarea ediție a campionatului mondial ?**

Obișnuit de-acum cu astfel de intenții gazetărești de a forța puțin senzaționalul, **Rivelino** răspunde tuturor cu siguranță și decență:

— Brazilia, cu sau fără Pele, rămîne în primul rînd o echipă. Deocamdată se fac încercări — și turneul din Europa este organizat tocmai în acest scop — pentru cristalizarea unui „11" de bază omogen și eficace ale cărui caracteristici trebuie să rămînă în continuare, vigoarea, tehnicitatea înaltă și rafinamentul tactic. Mi-ar plăcea să evoluez alături de Mazzola și Rivera, dar Clodoaldo și Jairzinho reprezintă însăși ideea noastră de joc, pe care ne întemeiem speranțele unui succes, anul viitor, în R. F. Germania.

În 1974, la ediția münchenează a campionatelor mondiale, **Rivelino** va fi în apogeul activității sale fotbalistice. Atunci, poate, numele lui **Pele** va fi uitat și, cine știe dacă nu **Roberto** — fotbalistul cu alură de actor de cinema — va fi acela care va prelua faima încă neegalată a „perlei negre".

Mihai IONESCU

INDEPENDIENTE A PĂSTRAT CUPA „LIBERTADORES DE AMERICA"

Aproape paralel cu faza finală a **„Cupei campionilor europeni"** se disputau în America de Sud și ultimele meciuri ale **Cupei „Libertadores de America"**. Numai că, datorită sistemului diferit de disputare și de participare față de C.C.E., în finala competiției sud-americane, care se dispută tur-retur, a avut loc și un al treilea meci, pe teren neutru, pentru că primele două se încheiaseră la egalitate.

La cea de-a 14-a ediție a întrecerii s-au înscris 20 de echipe. Conform regulamentului iau parte campioana și vicecampioana fiecărei țări; deci, cîte două echipe din Argentina, Bolivia, Brazilia, Uruguay, Chile, Ecuador, Columbia, Venezuela, Paraguay și Peru, care au fost împărțite în cinci grupe preliminare de cîte patru formații. Ulterior echipele din Venezuela n-au mai luat parte. Cîștigătoarele grupelor preliminare, alături de Independiente Buenos Aires, deținătoarea titlului, au alcătuit alte două grupe de cîte trei: **Botafogo** (Brazilia), **Colo Colo** (Chile), **Cerro Porteno** (Paraguay) — grupa A; **San Lorenzo** (Argentina), **Independiente** (Argentina), **Millionarios** (Columbia) — grupa B. Cîștigătoarele, **Colo Colo** (Santiago de Chile) și **Independiente** (Buenos Aires) și-au disputat trofeul.

Primul act, disputat la Buenos Aires, la 22 mai, s-a încheiat la egalitate: 1—1 (cîte un... autogol în fiecare poartă!). În cel de-al doilea (Santiago de Chile, 29 mai), chilienii, pentru prima dată în finală, porneau favoriți deoarece aveau o echipă tînără (media de vîrstă 22 de ani) și excelent pregătită. Cu toate astea nu și-au putut fructifica avantajul de a juca acasă, Independiente avînd de partea ei experiența atîtor partide decisive. Și: 0—0. Se impunea deci un al treilea meci.

La 6 iunie, la Montevideo, în Uruguay, pe stadionul Centenario, acolo unde a evoluat și reprezentativa României cu prilejul primei ediții a C. M. din 1930, cele două team-uri au fost chemate din nou față în față. În cazul unui nou meci egal, **Colo Colo** ar fi cîștigat cupa datorită autogolului argentinianului **Sa**, înscris în prima partidă, aceea de la Buenos Aires. Și se părea că așa se va întîmpla, pentru că la sfîrșitul celor 90 de minute scorul era 1—1. Tot 1—1 și după prima repriză a prelungirilor. De-abia în min. 106, **Giachello**, un tînăr jucător al lui Independiente, aflat la prima sa partidă internațională, strecoară balonul în poarta apărată de chilianul **Neff**. 100 000 de spectatori au asistat la un meci de mare spectacol, cu execuții tehnice de clasă, dar în care sîngele fierbinte al sud-americanilor și-a spus încă o dată cuvîntul: a fost eliminat cîte un jucător din fiecare echipă.

Și astfel, **Independiente** păstrează Cupa „Libertadores de America". Iată cîștigătoarele celor 14 ediții: **Penarol Montevideo** (1960, 1961, 1966), **F. C. Santos** (1962, 1963), **Independiente Buenos Aires** (1964, 1965, 1972, 1973), **Racing Buenos Aires** (1967), **Estudiantes La Plata** (1968, 1969, 1970), **Nacional Montevideo** (1971).

PE SCURT

„NENE" EVAZIONISTUL !

Atacantul echipei italiene U.S. Cagliari, brazilianul **Claudio Olinto de Carvalo**, cunoscut sub numele de „Nene", a fost condamnat de Curtea de apel din Cagliari la cinci zile de închisoare și 700 000 de lire amendă, ca urmare a continuei sale „evaziuni" fiscale, care durează de mai bine de patru ani! Prin neplata sumelor impuse între 1967 și 1970, **„Nene"** datorează fiscului italian frumoasa sumă de 6 461 545 de lire!

CONVORBIRI SUDAMERICANO – EUROPENE

Președintele Confederației sudamericane de fotbal, peruvianul **TEOFILO SALINAS** a avut recent o întrevedere la Florența, cu dr. **ARTEMIO FRANCHI**, președintele **U.E.F.A.**, scopul principal al discuției, fiind organizarea viitoarei întîlniri între reprezentativele Europei și Americii de Sud, cu prilejul „ZILEI MONDIALE A FOTBALISTULUI".

Dar mai mult decît acest principal punct de pe ordinea de zi, s-a discutat (fără a se ajunge la o hotărîre definitivă) problema Cupei Intercontinentale, ce pare a traversa o criză, datorită refuzului lui Ajax (anunțat încă de anul trecut) de a mai disputa încă o dată această competiție pe care F.I.F.A. nu o recunoaște.

38 300 !

Aceasta este media numărului de spectatori în Cupa campionilor europeni de la crearea ei, adică anul 1956. După cum se știe, finala ediției de anul acesta, Ajax — Juventus, a fost meciul nr. 1 000. Or, pînă acum, întîlnirile dintre echipele campioane au fost urmărite de exact 38 300 000 de spectatori.

Recordul aparține ediției 1964—1965, cu 2 577 000 spectatori (media: 41 564 pe meci). Dacă ne gîndim că jocurile primei ediții au fost urmărite de numai 912 000 persoane (medie: 31 450), ne dăm seama de drumul imens parcurs de această competiție în cei 18 ani... Și dacă ne gîndim și la numărul telespectatorilor...

INDEPENDIENTE – COLO COLO 2–1 (1–1 ; 1–1)

AU MARCAT: Mendoza **(min. 25)**, Giacchello **(min. 106)**; Caszelly **(min. 62)**.

STADIONUL Centenario din Montevideo, nocturnă, 100 000 spectatori.

INDEPENDIENTE: Santoro — Comisso **(eliminat în min. 112)**, Lopez, Sa, Pavoni, Semenewicz, Raimondo, Galvan, Bertoni, Maglioni **(min. 68: Bocchini)**, Mendoza **(min. 74: Giacchello)**. **Antrenor**: Humberto Maschio.

COLO COLO: Neff — Galindo, Herrera **(eliminat în min. 85)**, Gonzales, Silva **(min. 74: Castaneda)**, Valdes, Paez, Messen, Caszelly, Abumada, Veliz **(min. 87: Lara)**. **Antrenor**: Luis Alamos.

ARBITRU: Romei (Paraguay).

• FINALE DE CUPE • FINALE DE CUPE •

În foarte multe din țările europene, încheierea sezonului 1972—1973 a avut loc prin disputarea finalelor de cupe naționale. Iată rezultatele înregistrate pînă acum:

Elveția: F. C. Zürich — F. C. Basel 2—0.
Anglia: Sunderland — Leeds United 1—0.
Ungaria: Vasas Budapesta — Honved Budapesta 4—3.
Franța: Olympique Lyon — F. C. Nantes 2—1.
Bulgaria: T.S.K.A. Sofia — Beroe Stara Zagora 2—1.
Irlanda de Nord: Glentoran — Linfield 3—2.
Scoția: Glasgow Rangers — Celtic Glasgow 3—2.
Danemarca: Randers Fraja — B.K. 1910 Nyköping 2—0.
Cehoslovacia: Banik Ostrava — V.S.S. Kosice 3—1.
Austria: Wacker Innsbruck — Rapid Viena 1—0.
Olanda: N.A.C. Breda — N.E.C. Nijmegen 2—0.
Belgia: Anderlecht — Standard Liege 2—1.
Portugalia: Sporting Lisabona — Victoria Setubal 3—2
R. D. Germană: F. C. Magdeburg — Lokomotive Leipzig 3—2.
R. F. Germania: Borussia Mönchengladbach — F. C. Köln 2—1.
R. A. Egipt: Union Alexandria — National Cairo 2—1.